

Mijn duin

Een rubriek waarin een (on)bekende duinliefhebber zijn of haar favoriete duinlandschap laat zien. Dit keer: Het Zwanenwater

Tekst: Nic Grandiek

Wie ben ik?

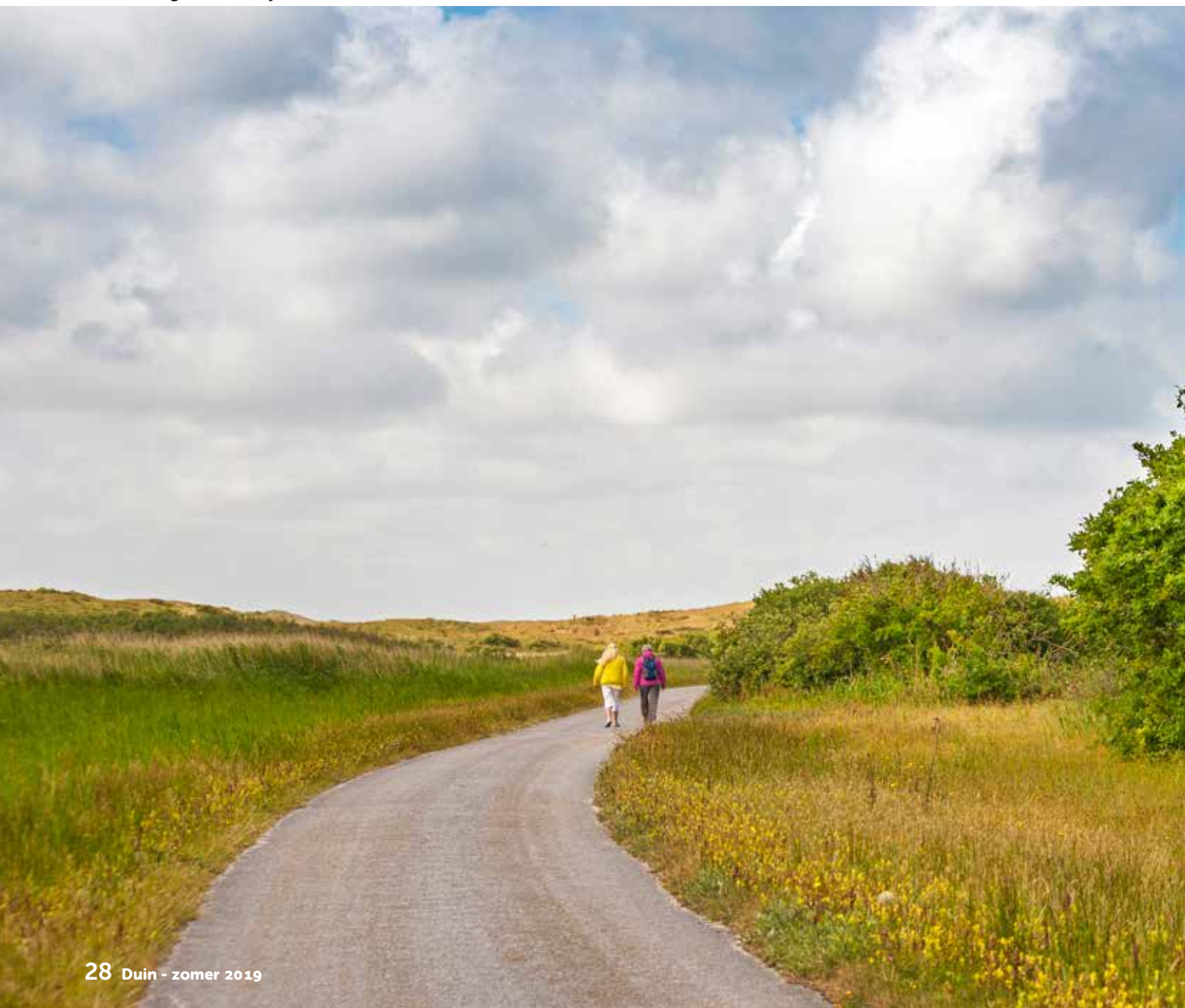
Ik ben Nic Grandiek, kom uit de Zaanstreek en werk sinds een jaar bij drinkwaterbedrijf PWN; daarvoor jaren bij de provincie Noord-Holland en bij adviesbureaus. Daar tussendoor heb ik tien jaar een cultureel café-restaurant in een industrieel monument aan de Zaan gerund.

Favoriet duin

Waarom behoort een gebied tot je favoriete natuurgebieden? Daar zit ik vaak over na te denken of beter gezegd, over te mijmeren. Zelf ben ik letterlijk uit het Wormer- en Jisper veen getrokken dus heb ik een bijzondere band met veenweidegebieden. Zozeer zelfs dat ik er veel over geschreven heb en het

Zwanenwater

Foto: Margreet Frowijn

landschappelijke verval mij aan het hart gaat. Het is uiteindelijk toch het landschap van je vroegste jeugd en dat schijnt volgens sociologen en psychologen een vergaande invloed te hebben op je verdere leven.

Eerste tapuit

Voor wat betreft de duinen heeft de associatie voor mij meer te maken met het vakantiegevoel uit mijn jeugdjaren. Duinen zijn voor mij toch de gebieden waar de praal en pracht van natuur en landschap gekoppeld zijn aan mooi weer en vakantie en vrije tijd. Hoewel ik veel duingebieden heel mooi vind is er een gebied dat er uit springt: het Zwanenwater. Een beetje onbekend, ver weg in de Kop van Noord-Holland en bijna altijd

rustig. Zeker als je dat afzet tegen de duinhotspots elders. Maar vooral vanwege de grote duinmeren en haar vele natte valleien met daarin bijzondere natuurwaarden. De eerste keer dat ik er kwam, dat moet zo midden jaren '80 zijn geweest, was het een schitterende voorjaarsdag en aangekomen bij de meertjes en oevers struikelde ik zowaar over de orchideeën en vogels die ik bijna nergens anders aantrof. Ik ben na uren wandelen op een duin geklommen en heb werkelijk uren liggen niksen en alleen maar de pracht van het gebied op mij laten inwerken. Voor het eerst de tapuit (toen vlogen daar nog enkele exemplaren rond) en de roodborst-tapuit waargenomen. Magische momenten.

Nic Grandiek
Foto: PWN

Magie

Wat ik niet kon bevroeden is dat ik 25 jaar later beroepshalve een periode bij het gebied betrokken zou raken. Kwelschermen om verdroging te voorkomen, Europese richtlijnen (Natura2000) en convenanten om de tapuit in de Kop van Noord-Holland te beschermen. Al dat soort noodzakelijke bureaucratie om de duinen beter te beschermen tegen de invloeden van buiten. Als ik dan een afspraak had voor een overleg met de medewerkers van Natuurmonumenten, altijd voor of na het overleg even een rondje wandelen met de verreijkijker om de blauwborst te spotten (al lukte dat niet altijd). Dat gevoel van de magie van het mooiste duingebied van Nederland is voor mij nooit meer weggegaan. Als ik in de Kop van Noord-Holland verzeild ben ga ik altijd langs. Een voorwaarde: het moet wel mooi weer zijn... even terug naar die eerste beleving van het duinlandschap van mijn jeugdjaren. •